

*Les om årets
bydelsvandring
side 8*

(C) Lill-Ann Chepstov-Lusty

God Påske

Husk medlemsmøte! Vi har gleden av å invitere til medlemsmøte i menighetssalen i Vålerenga kirke 5. april kl 1900. Oslo i vikingtida - bønder i byen og japper på Teisen ved Jørgen Bøckman. Våren hedres med sang av Vålerengen pikekor

"Nytt" år og nye muligheter i historielaget.

Av Even Haugseth

Dette året er allerede blitt 3 måneder gammelt, så vi har rukket både medlemsmøte og årsmøte siden forrige medlemsblad kom ut. Mange av dere var til stede på medlemsmøtet 1. februar hvor "kampegutten" Karsten Alnæs hadde tatt turen over til Vålerenga. Få kan så mye historie om byen vi bor i som nettopp han, og mange av bøkene hans skildrer da også på en interessant og spennende måte hvordan folk har levd her til forskjellige tider. Vi valgte oss ut å høre fra boka "Trollbyen" i og med at handlingen i den er hentet fra miljøet på østkanten. Boka kom ut for flere år siden og fikk på ny omtale i mediene da Oslo Nye Teater brukte den som utgangspunkt for et nyoppsatt teaterstykke før jul. De fram møtte fikk da også oppleve noe av den kjente forfatterens fortelleregenskaper og kunnskap om miljøet som var her for rundt hundre år siden. 8. mars var det igjen klart for årsmøte. En innholdsrik årsberetning for 2010 vitnet om at vi har nok et aktivt år bak oss. Et bra regnskap ble lagt fram, og det var da også bare godord å få fra revisor Per Haugen. Det er ikke hvert år vi har utskiftninger i styret. Denne gangen var det 2 stykker som takket for seg etter

god innsats over flere år, Fred Ruud og Berit Knudsen. Førstnevnte har som vi alle vet, også vært redaktør for medlemsbladet og kalenderen, og heldigvis vil han forstette med det selv om han nå går ut av styret. Valgkomiteen hadde funnet to velvillige kandidater, og disse ble valgt inn. Vi har dermed gleden av å ønske Håkon Engh og Thordis Kjærstad velkommen i det nye styret.

Våren er snart her, og 5. april er det klart for neste medlemsmøte. Denne gangen får vi besøk av Jørgen Bøckman. Tittelen på foredraget hans er "Oslo i vikingtida - bønder i byen og japper på Teisen". I tillegg til å snakke om hvordan Oslo var i vikingtida, vil han bruke litt tid på et av sine favoritttemaer, nemlig hvordan vi projiserer våre moderne holdninger over på en mytologisk vikingtid som aldri fantes slik den er i folks hoder. Han bryter ned noen vanlige myter for å komme nærmere på den historiske vikingtida. I og med at vi går inn i den første vårmåneden, begynner fuglene å kvitre igjen. Sangfuglene som vi har hilst på før, Vålerengen pikekor, vil gjerne komme til oss igjen. Selvfølgelig sier vi ja takk, og inviterte dem til vårmøtet. Vi gleder oss til både et spennende foredrag og fin sang.

Vi har også mer å glede oss til før vi tar sommerferie. Mange husker nok fjorårets suksess med gateteater. Da Akerselva kultur- og gateteater ville følge opp den flotte begivenheten vi var med på i fjor, var vi mer enn villige til komme med historier fra Vålerenga som det kan bli teater av. Det vi vet i skrivende stund, er at det blir innslag fra både Kampen og Vålerenga, og at den første forestillingen blir spesielt for våre medlemmer. Datoen er satt til 7. juni, så hold av den. Som i fjor, vil teaterlaget også sette opp flere forestillinger hvor det er mulig å

kjøre billetter. Dette er en spennende måte å bli kjent med dette områdets historie på, og vi håper dere er flinke til å reklamere for dette. Vi håper mange av medlemmene kan komme på dette, og unner også teaterlaget full oppslutning om også de andre forestillingene.

Det er kommet ønsker fra flere av dere om temaer på møtene våre. Vi er glade for innspillene. Noen ønsker flere møter enn de vi har fast.

Dette behandlet vi på siste styremøte. Slike møter krever ekstra lokalleie og ekstraarbeid for styret. Et forslag var at medlemmene selv kan fortelle om opplevelser fra Vålerenga. Dette synes vi er så bra at vi tar det som eget tema på en av de oppsatte møtene til høsten. Styret oppfordrer derfor at dere sier fra til oss i god tid om forskjellig dere kan tenke dere å dele med oss andre.

Når det gjelder forslag om slektsforskning på et møte. Dette er et omfattende emne, og vi formidler gjerne kontakt med de rette på dette området.

Flere har gitt tilbakemelding om at siste medlemsblad enten kom 2 ganger eller ikke kom i det hele tatt. Vi tar opp dette med trykkeriet og håper på bedre distribusjon denne gangen. Styret ser fram til å møte dere for nye og spennende aktiviteter framover.

Slik blir Hjaltlandsgata 2

Gjengitt med tillatelse fra Øskantavisa

TREBYGNINGEN I HJALT-
LANDSGATA 2 BRANT
NED FOR SNART SEKS ÅR
SIDEN. PLANENE OM Å
BYGGE NYTT ER MØTT
MED PROTESTER.

Av: Marion Juliussen
marion.juliussen@lokalavisen.no
Illustrasjon: 2M Invest AS

VÅLERENGA: Branntomta i Hjal-
tlandsgata 2 har skapt bekymring i
nærmiljøet den siste tiden, etter at
det i høst ble kjent at den er til
salgs for andre gang. Det er aller-
ede godkjent å bygge et fireetasjers
hus med til sammen syv leiligheter.
Byantikvaren, Vålerenga Vel og
flere av sameiene i området protes-
terte mot planene som de mente
innebar et bygg med nesten dob-
belt volum av det opprinnelige
huset, som brant for seks år siden.

NYE EIER VIL BYGGE FIRE
ETASJER

Tomta ble til slutt solgt til 2M-In-
vest A/S, og Arnljot Flaate som er
innehaver av selskapet opplyser til

Østkantavisa at overtakelse skal
skje 1. februar og at det er liten
grunn til bekymring for bygget som
skal settes opp.

Etter at Plan- og bygningsetaten i
august 2009 avsto den første søk-
naden om bygging på tomten, ble
det ett år senere søkt på nytt.

Denne gang ble søknaden innvil-
get, og etaten konkluderte med at
«tiltaket er tilstrekkelig innpasset
eksisterende bebyggelse og beva-
ringsreguleringen».

Boliggården skal bygges med fire
etasjer, inkludert loft- og undereta-
sje, og den skal romme én 2-roms,
tre 3-roms og tre 4-roms leiligheter.

– MEN AKKURAT DENNE
INNDELINGEN AV LEILIGHE-
TENE KAN BLI ENDRET, SIER
ARNLJOT FLAATE.

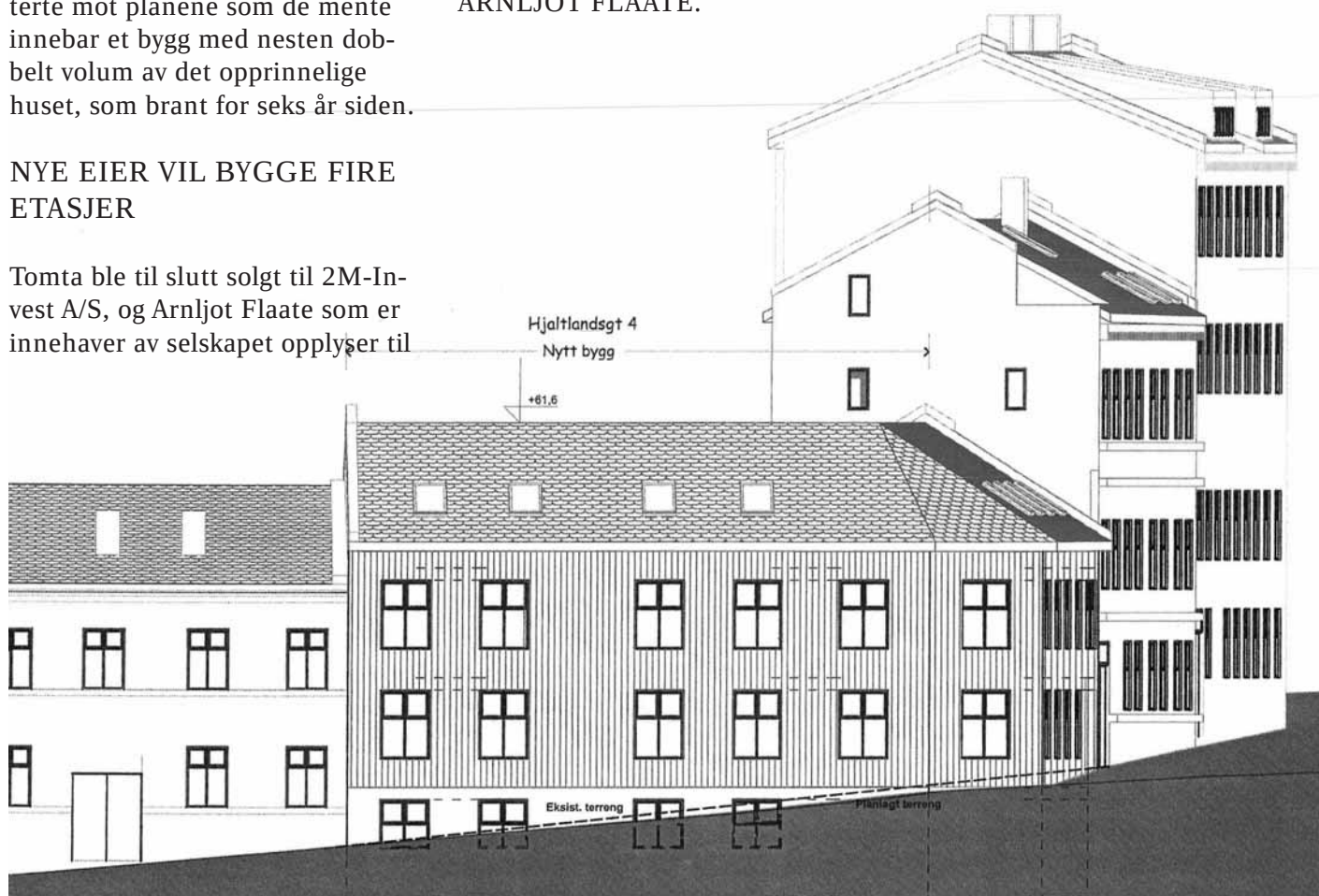
BLE BYGGET I 1884

Det nedbrente huset ble bygget i
1884, den gang med adresse tilhø-
rende Danmarks-gata. I 1896 fikk
den lille gatestubben sitt eget
navn, Hjaltlandsgata.

Huset har rommet mange slags ar-
beidsfolk opp gjennom årene. For
eksempel viser Oslo Adressebok
1959-60 at det bodde en lagerar-
beider, en sjauer, en bilreparatør,
samt en enkefrue og hennes datter
i gården.

Kanskje var det enkefrua som drev
den lille godtebutikken B.B. Frukt
og Tobakk som lå med inngang fra
Islandsgata, få skritt fra porten til
Vålerenga skole? Butikken var et
trekkplaster for elevene.

Til tross for strengt forbud mot å
forlate skolens inngjerdede område

I forhold til det gamle huset er størrelsen og takformen øket, fordi nybygget skal gå helt bort til nabogården i
Islandsgata 6. Gesimshøyden er øket, og etasjetallet er endret fra 2 til 3 ½, fordi både kjeller og loft skal tas i bruk
som boareal. Materialbruk, fasadeutforming og bygningsmessige detaljer er endret.

Illustrasjon: 2M Invest AS

Fakta

- Hvis bygning på grunn av brann eller annen ødeleggelse skal erstattes med ny bebyggelse, skal denne tilpasses tilstøtende bygninger og nærmeste omgivelser med hensyn til størrelse, gesimshøyde, takform, etasjetall, materialbruk, fasadeutforming, bygningsmessige detaljer og farger.
- Paragraf 3e i Reguleringsbestemmelser i tilknytning til reguleringsplan for Vålerenga, bevaringskvartalene

i friminuttene, var det ikke få av unga som sneik seg ut av porten og brukte opp slantene sine på tygggummi, kjærligheter og vannpistoler, minnes nestleder i Vålerenga Historielag, Knut Roar Westbye, som var elev på skolen på denne tiden.

HISTORIELAGET ER OVERRASKET OVER VEDTAKET

Vålerenga Historielag er blant dem som fortsatt protesterer mot byggeplanene. De mener de lenge har sett rene skrekkeksempler på hvordan enkelte huseiere fristes til å la bevaringsverdige hus forfalle.

HÅKON HAUGLI (AP):

– MANGE ÅRS BEVISST FORFALL HAR LØNT SEG. GAMLE HUS STÅR I ÅREVIS UTEN AT NOE BLIR GJORT, OG FORFALLET FØRER IKKE SJELDEN TIL BRANNER ELLER RIVING.

Huseiere prøver å få godkjent tegninger av upassende nybygg som skal erstatte det gamle. Dette er bakgrunnen for kritikken, framholder han og mener at det ikke er så

rart at det blir slik, når bestemmende myndigheter er ettergivende. – Vi ønsker oss større handlingskraft og raskere avgjørelser fra det offentlige side.

NÅR BEVARINGSVERDIGE HUS BRENNER, MENER VI AT DET ER VIKTIG AT NYBYGG SOM ERSTATTER DISSE, ER MEST MULIG LIK DE SOM ER GÅTT TAPT, SIER NESTLEDER I VÅLERENGA HISTORIELAG, KNUT ROAR WESTBYE, OG FORTSETTER:

– Her er størrelse, utforming, takhøyde og ikke minst bygningsdetaljer viktig. Bestemmelsene for bevaring gir også mulighet til å gjøre dette i praksis. Det er derfor overraskende at Plan- og bygnings-etaten med støtte fra Byantikvaren har godkjent tegninger som i stor grad ikke tar hensyn til dette. – Noen mener at dere i historielaget er litt vel opptatt av det gamle og redd for å slippe til nytt på Vålerenga. Hva sier du til det? – Bestemmelsene for bevaringsområdet burde være klare nok og bør respekteres. Vi inviterer besluttende myndigheter til å samarbeide med

historielaget framover, slik at Vålerenga kan beholde sitt særpreg, sier Westbye.

Knut Roar Westbye, gammel vålerenggutt som vet det aller meste om bydelen.

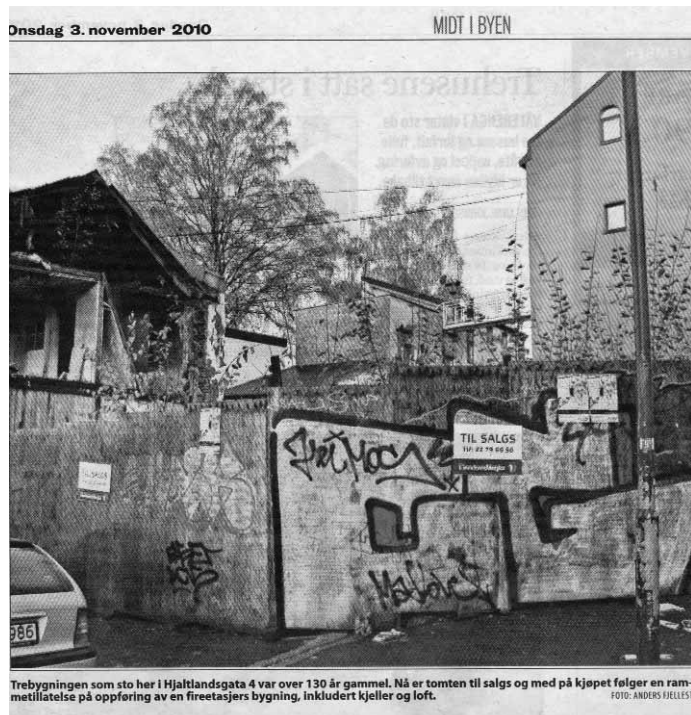

Hjaltlandsgata 4 brant 1. februar 2005. Den gang var adressen Hjaltlandsgata 2. ARKIVFOTO: HANS O. TORGENSEN

«Vålerengas beste beliggenhet?» står det i prospektet for eiendommen. Nærmeste naboer er parken, Vålerenga kirke og Vålerenga skole. Branntomten er til høye i dette bildet. FOTO: EIENDOMMEGLØD

Faksimile fra Aften 3. november 2010

Trebygningen som sto her i Hjaltdalsgata 4 var over 130 år gammel. Nå er tomten til salgs og med på kjøpet følger en rammetillatelse på oppføring av en fireetasjers bygning, inkludert kjeller og loft.

Faksimile fra Aften 3. november 2010

MIDT I BYEN Onsdag 10. november 2010

Branntomt solgt for 6,8 millioner

VÅLERENGA Branntomten Hjaltdalsgata 4 ble solgt for 1,2 millioner under prisantydningen.

ANDERS FJELLESTAD

I snart seks år har eiendommen rett ved Vålerenga kirke stått tom etter en brann, og i oktober ble den lagt ut for salg.

Sist torsdag ble Hjaltdalsgata 4 solgt, etter at fire interessenter la inn bud. Prisen ble til slutt 6,82 millioner kroner, godt under prisantydningen på åtte millioner kroner.

– Det var stor interesse under visningene, men tomten var nok priset litt høyt, sier megler Erling Beck i Eiendomsmeieri.

Han ønsker ikke oppgi hvem kjøperen er, siden kontrakten underskrives først til uken. Ifølge megleren er kjøperen imidlertid en «profesjonell boligbygger».

Med tomten følger en rammetillatelse for oppføring av et fireetasjers bygg. De forrige eierne ønsket ikke å gjennomføre prosjektet, som er beregnet å koste 26 millioner kroner.

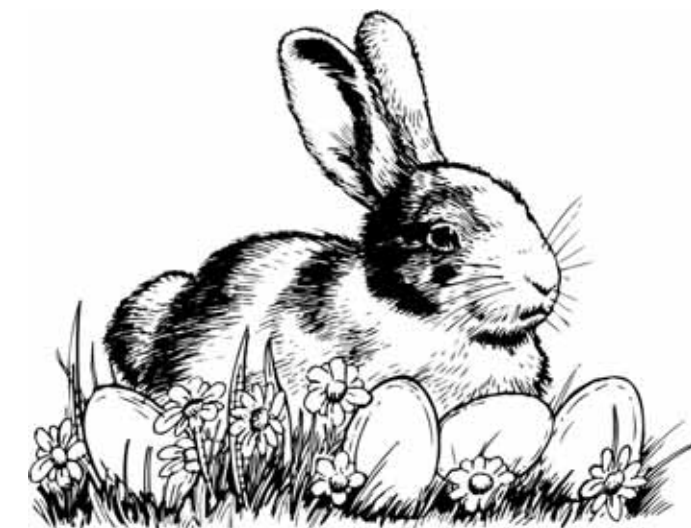
Selger omstridt branntomt

■ I snart seks år har leietakeren gjort seg utvalgt.

■ Nå selges den med godkjente byggeplaner inkludert...

Aften sist onsdag.

Faksimile fra Aften 10. november 2010

MIDT I BYEN Onsdag 3. november 2010

Snart slutt på forfallet?

■ Omstridt branntomt til salgs for åtte mill.

VÅLERENGA I snart seks år har Hjaltdalsgata 4 vært en øde brannruin. Nå er tomten til salgs.

ANDERS FJELLESTAD

«Vålerengas beste beliggenhet?» spørres det i salgsprospektet. Med utsikt til Vålerenga kirke og parken rundt, er det ingen tvil om at eiendommen ligger bra til.

Tidligere sto det en over 130 år gammel bevaringsverdig trebygning her. Men etter brannen for nesten seks år siden har tomten vært en forlatt brannruin, tross flere planer om å reise et nytt bygg på eiendommen. Naboer og Byantikvaren har nemlig flere ganger protestert heftig mot byggeplanene, og nå har eierne valgt å legge hele tomten ut for salg. Prisantydningen er satt til åtte millioner kroner. Tomten selges til tross for at eierne har fått godkjent et fireetasjers bygg med syv leiligheter. Torgeir Lien, den ene av eierne, ønsker ikke å kommentere hvorfor de vil selge, og henviser til megleren.

Stor interesse

– Eierne har selv vurdert om de skal bygge, men har bestemt seg for å prøve å selge, sier Erling Beck i Eiendomsmeieri.

Med på kjøpet følger en rammetillatelse på oppføring av en fireetasjers bygning, inkludert kjeller og loft. Prosjektet er kostnadsberegnet til 26 millioner kroner. Med tomteprisen

Dette er saken

1. februar 2005 brant den gamle trebygningen i Hjaltdalsgata 4 ned. Eierne som var i gang med rehabilitering av bygningen ble skadet i brannen. Året etter ble tomten solgt videre til Torgeir Lien, Jens Langmo Haga og Øyvind Haga for 5 millioner kroner.

De nye eierne fikk utarbeidet planer for en ny boligård, men planene møtte kraftig motstand blant naboer og Byantikvaren.

Planene ble endret, og Plan- og bygningsetaten godkjente den nye byggesøknaden tidligere i høst.

og sanering i tillegg, må de nye utbyggerne selge de syv leilighetene for minst 34 millioner kroner for å gå i pluss.

Tror på raskt salg

– Vi har satt prisen ut fra hva en utbygger kan tjene på dette. Vi mener dette er et lønnsomt prosjekt og har hatt mange interessenter. Dette er en spesiell tomt med unik beliggenhet, sier Beck som tror tomten er solgt i løpet av uken.

Beboerne i området er imidlertid ikke begeistret for utbyggingsplanene. Både Vålerenga Vel og flere sameier har protestert heftig mot planene. Det endte med at tomteeierne måtte redusere størrelsen på det planlagte nybygget.

– Men de får likevel lov til å oppføre et bygg med nesten dobbelt volum av det opprinnelige huset. Det sender et galt signal, sier Helge Winsvold i sameiet Islandsdalsgata 6.

Han understreker at også naboene ønsker en utbygging så raskt som mulig.

– Vi er naturligvis ikke interesserte i å ha tomten stående forfalt slik som nå, men vi ønsker et nytt bygg som er identisk med det opprinnelige huset, sier Winsvold.

Stusser

Også Vålerenga Vel har bedt Plan- og bygningsetaten om å ikke godkjenne et bygg som er større enn det opprinnelige. I et brev til etaten, påpeker veiet at tomten er regulert som spesialområde for bevaring.

Winsvold stusser over at eierne nå vil selge Hjaltdalsgata 4.

– De trodde de kunne bygge stort, men fikk ikke lov på grunn av reguleringen. Nå har de omsider fått godkjent et bygg, og så selger de. Det er veldig merkelig, hvorfor solgte de ikke med en gang? spør han.

andres.fjellestad@aftenposten.no

Historielaget takker alle som via Norsk Tipping gir oss Grasrotandelen. Dette gir deg ingen merkostnad når du tipper eller spiller Lotto og Joker. Historielaget fikk i 2010 et kjærkomment og betydelig beløp i støtte. Dette gjør at vi slipper å øke medlemskontingenten. Fortsett derfor å bruke strekkoden på siste side i bladet neste gang du prøver lykken.

Sukkertoppen, Vålerengbakken og Etterstadbakken

av Arild Svendsen

Det offisielle navnet er Etterstadbakken. Vi kalte den Vålerengbakken. Sukkertoppen lå i skråninga ved siden av.

I Vålerenga historielags Mer Gammelt enn Nytt, årgang 12 nr.4 er det referert til og spekulert om en hoppbakke. Som jeg husker det, var det to forskjellige hoppbakker. Den første hadde trestillas. Siden kom det en med stålrørstillas.

Mener også at den blei flytta fra et sted til et annet. Den siste bakken står det om i boka Vålerenga Bydel med sjel på side 94 og bilde av på side 95. Bakken med owarenn av stålrør kan ha blitt flytta til der hvor den opprinnelige bakken sto.

Undersøkte litt i Oslo Byarkiv. Der fant jeg bakken som er avbildet og skrevet om i "Mer Gammelt en Nytt". Fant den på kart både fra 1950 og 1959. Har også kart over Stor-Oslo med copyright fra 1967 og trykt i 1971 hvor bakken står avmerka på opprinnelig plass.

I byarkivets boks T- 0019 er det blant annet oversikt over hoppbakker. Der står følgende: Anleggets nr. 135. Kartplate S. O. F - 1 Anleggets navn Etterstadbakken. Disponeres av Vålerenga Idrettsfor. Grunneier Nygaard Teglverk A/S

Det er også kolonner for når bakkene ble anlagt og ferdig og om kommunal bevilgning.

I linja for Etterstadbakken finnes ingen slike opplysninger. Mener jeg ikke fant bakken på kart fra 1923.

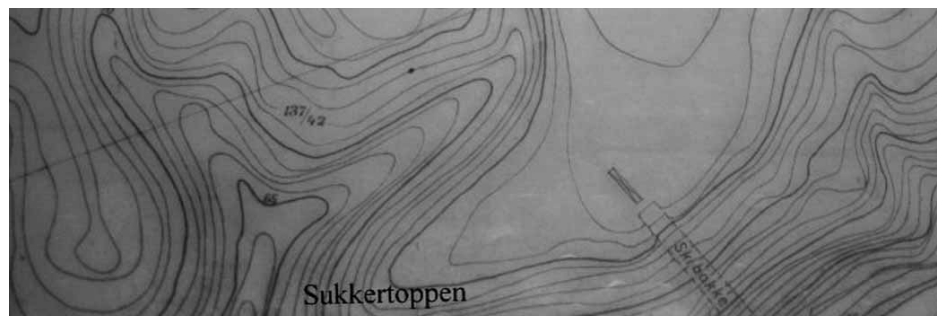
Det var flere av oss som hoppa på ski for VIF på slutten av 50-tallet og begynnelsen av 60-tallet. Sjølv hoppa jeg aldri i noen av de to nevnte bakkene. Den opprinnelige bakken kalte vi (jeg) Vålerengbakken, men på papiret står det Etterstadbakken. Men Sukkertoppen har jeg hoppa i. Det er hoppbakken vi lagde i skråninga til venstre for hoppbakken som er avbildet i Mer Gammelt enn Nytt.

Anleggs nr.	Kartplate	Anleggets navn Disponeres av	Grunneier	Hoppbakke		Slutten		Idrettsfor.	An-lagt	År
				Ant.	W.	Lye	Ant.	Lye		
101	N.O.-K-10	Alneshøgskolen "Grei" Grorud	Oslo kommune	1	95					1945
102	S.O.-2-7	Bekkelagsbakken Bekkelags Idrettsklubb	A/S Ekebergbanen	3	25					1925
103	N.V.-3-4-5	Bakstubbene Hærrødalen Bakstubbene, Lilleaker, Njård	A. Lövenskiöld Oslo kommune	2	25	Ja	1	Ja		1957

Mange opplysninger ble gitt om noen av hoppbakkene.

133	S.O.-K-9 S.O.-L-9-10	Fjellstad, St.Hansåsen For. til skiidret. Frem.	Oslo kommune
134	N.O.-11 11	Øyabakken Kjeldsås Idrettslag	Lövenskiöld
135	S.O.-F 1	Etterstadbakken Vålerenga Idrettsfor.	Nygård Teglverk A/S
136	N.V.-D 5	Husebybakken For. til Skiidret. Frem.	Fan. Huseby

Oslo Byarkivs opplysninger om Etterstadbakken.

Sukkertoppen er skrevet inn på kartet. Treningsbanen til VIF lå på flata som er antydnet øverst på bildet.

Dette er Vålerengbakken. Den lå der blokkene i Arnljot Gjellines vei ligger nå. Ikke ett ordentlig bilde er funnet av Etterstadbakken. Se kartet over (og bildet på side 14 i Mer Gammelt enn Nytt, nr 4, årgang 12)

Det er nok mer som kan finnes ut om hoppbakkene. Kanskje kan man finne mer i medlemsbladet for VIF, Vålerenggutten?

Jeg vil komme tilbake med mer

om skihoppinga for VIF.

Var blant annet med på renn i alle Bekkelagsbakkene (Guttenes Holmenkollrenn).

Skihopping og skihopping for VIF

Arild Svendsen vokste opp på Etterstad på 1950-tallet.

av Arild Svendsen

Her forteller han fra sin hoppkarriere:

En start var i bakkene ned mot Løelva fra Nygårdskollen. Der var det mange forskjellige bakker med hopp i. En gang hadde vi fått vite at en eller noen fra skigruppa i Vålerenga idrettsforening skulle se på gutter som var interessert i å hoppe på ski. Flere av oss hadde gått på ski, stått på ski og hoppa på ski fordi det var moro. Vi gikk på ski på løkka på Etterstadsletta. Hadde hoppbakke fra Etterstadsletta 85 ned mot det som nå er Etterstad vest. Områdene i nordre del av Nygård teglverk med det vi kalte Sukkertoppen var også områder for skileik.

Representantene for VIF hadde laget en bakke ved siden av ovarennet av stålør. Var litt overraska over at ikke ovarennet skulle brukes, men vi hoppa. Gøy var det. Fikk ikke overstrømmende tilbakemeldinger, men bra nok til at vi

skulle begynne å hoppe for VIF.

Første rennet var i Årvollia. Både broren min, Bjørn Svendsen, kjent som "Stjerna", og jeg fikk premie. Strålende! Neste renn skulle gå i Nittedal. Dagen før var det mildvær. Trodde vi var lure da vi la på RØD SWIX". Det hadde nok ikke vært klokt under noen omstendighet. I alle fall ble det kaldt, og vi skrapte så godt vi kunne. Hjalp ikke, det føltes som å kjøre med sandpapir under skiene. Dette var kanskje symptomatisk, for jeg kan ikke huske at vi noen gang fikk instruksjon. Vi hoppa i mange bakker. Foruten de før nevnte var det Godliabakken, Rognerudbakken ved Østensjøvannet, Bekkelagsbakkene, Schrøderbakken, Heggehullet ("Heggehølet"), Tårnbakkene, Liabakkene, Nesåsen, Fossumbakkene, Hosle, Grefsen og Hauketo. Hytlibakkene

fantas også. Hoppa ikke i store, men i lille Hytli.

Vi kom oss rundt med offentlig kommunikasjon, for bil hadde vi ikke på den tida. Men til Rognerudbakken og Bekkelagsbakkene gikk vi på hoppskiene. Hadde vi penger til buss hjem fra Bekkelagsbakkene, var det storveies. Apropos Rognerudbakken: En gang vi skulle hoppe der, hadde det vært mildvær og blitt godt med minusgrader etterpå. Det var is i tilløp og unnarrenn, men mye snø ved siden av bakken. Vi skuffa snø inn i bakken, tråkka og ordna til. Vi syntes vi hadde tatt godt i og lagt snø langt ned mot overgangen. Tok toppfart, klinte til og landa nedenfor der vi hadde preparert. Baksia sprakk, men heldigvis var det tusenkunstnere på Jøtul der faren min jobba. Skiene ble reparert med aluminiumsbeslag som holdt sprekken på plass. En sesong seinere fikk jeg nye ski som ble kjøpt i Vålerenga sport. Fantastisk flotte Kongsberg-ski; treski med plaatsåle.

Skiene gled veldig godt på snø, men i ettertid har jeg skjønnet at det ikke var like god glid i harde, gjerne isete spor i ovarenna.

Her er en del navn på skihoppere fra Etterstad/Vålerenga: Jo Nordahl Olsen, Eddy Hagerup, Terje Ramberg, Arne Tjølsen og dem jeg kjenner best foruten broren min og jeg, Trond Bunæs, Roger Herven(!), Leif Larsen (senere Syversen) og Øivind Wang selv om han ikke bodde i området.

En gang hadde vi klubbmesterskap i nærheten av Sollihøgda. Da var det både hopp og kombinert. Den mest navngjetne hopperen blant oss var Kjell Mathisen som bodde i Lørenskog. Han ble nummer tre i yngste klasse i Guttenes holmenkollrenn i Bekkelagsbakkene og ble nevnt på lokalsporten klokka fem på ti på

Foto: Oslo Museum

"Jeg trodde jeg lå fint på i lufta. På bildet så jeg en lang, tynn type som sto rett opp på skiene og hadde en liten krum på ryggen. Da slutta jeg, ... men moro var det". Hopperen på bildet er: Sven Welhaven i Holmenkollbakken i 1900, men illustrerer kanskje Arild Svendsen hopp?

søndagskvelden. Stort! Han var ikke med til Sollihøgda, og da kunne jeg bli klubbmester. Fikk i premie gaffel med skaft utformet som en ski. Tvillingbroren til Kjell, Åge, gikk langrenn. Det var på den tida våre årsklasser ikke gikk på tid. Det var stillangrenn for klassene under 16 år. En gang var vi med på klubbmesterskap i slalåm i Fjellstadbakken. Vi var med på det meste, men slalåmkjørere var vi ikke.

Det var ikke alltid lett å få trent i bakken vi skulle konkurrere i selv om vi gjerne hoppa etter at rennet var ferdig. På første side i meldingsboka på realskolen skrev mora mi:

22-1-59

Til Fru Helsom

Arild skal delta i hopprenn søndag (kretsmesterskap).

Var det mulig at han fikk fri siste skoletime, for han ville gjerne prøve bakken først.

Og da det ikke er lys i bakken blir det vanskelig, for veien er lang.

Vennligst

Borghild Svendsen

Hun likte så dårlig å skrive den

meldinga at det er rart hun ikke skrev Ærbødigst.

Av og til fikk vi premie. Men det var flere måter å få premie på. I et renn var det trøstepremie, sølvvoks, til den som falt. En av våre falt og fikk premie. Han la seg ned etter hoppet i andre omgang og fikk en sølvvoks til.

En liten kuriositet: Naboen min i Etterstadsletta 85 A, Sigurd Slembe, hoppa ikke på ski. Men han spilte i filmen "Petter fra Ruskøy" etter barnetimeboka med samme tittel. I filmen var det et hopprenn. Sigurd som spilte den slemme, måtte sette utfor en av Tårnbakkene. De tok nærbilde av han da. I lufta hadde han stand-in, Per Coucheron fra Røa.

Her er et par eksempler på at VIF-erfaringa hjalp meg. I sjuende klasse, vinteren 1958, var vi på skitur i Nordmarka. Til venstre for Tryvannskleiva når du ser fra Tryvannsstua lagde vi hoppbakke og holdt hopprenn. Vi var veldig moderne, bare lengde skulle telle. Jeg leda lenge, helt til "Lager'n" hoppa lengre, men med opptrekk. Ville vinne, tok et hopp til, trakk opp og fikk lengste hopp. Som førstepremievinner fikk jeg valget mellom 50 øre og en eske Smørbukk-pastil-

ler som kosta 50 øre. Valgte 50 øre, for da kunne jeg bestemme sjøl hva jeg skulle bruke pengepremien til. Etter at jeg la opp som skihopper for Vålerenga, var jeg med i klubbmesterskap (og vant med erfaringa fra VIF) for Brynjar hvor jeg spilte håndball og fotball og drev friidrett. Bakke ble laget i skråninga ned mot Strømsveien nord for Østre Aker kirke. Det er midt i motorveien nå.

Som historien med Rød Swix under hoppskiene indikerer, var det ikke mye instruksjon å få.

I et av de siste rennene jeg var med i, hoppa jeg lengst i min klasse og trodde jeg hadde gode sjanser til å vinne. Mens arrangørene holdt på med utregninga som ble gjort for hånd, snakka en av lederne våre med en som hadde mer greie på det. Det var noe med stilen som ikke var god nok. Jeg ble nummer to. Da jeg siden fikk se bilde av meg i lufta i den store Bekkelagsbakken, skjønnte jeg hva det var snakk om. Jeg trodde jeg lå fint på i lufta. På bildet så jeg en lang, tynn type som sto rett opp på skiene og hadde en liten krum på ryggen. Da slutta jeg, ...

men moro var det.

Bydelsvandring 7. juni

Også i år kommer Akerselva kultur- og teaterlag til å sette opp gateteater. Den første forestillingen er forbeholdt historielagets medlemmer.

Frammøte kl. 18.00 i krysset Danmarks gate/Ingeborgs gate.

Mange husker nok hvor vellykket dette var i 2010, og i år blir det nye tablåer fra Vålerenga og Kampens historie.

(For de som ikke har anledning til å møte opp på denne turen eller ikke er medlemmer av historielaget, blir det satt opp forestillinger også: 9. juni kl. 18.00 og kl. 20.00 samt 10. juni kl. 18.00. Billetter til disse 3 forestillingene kan kjøpes på stedet).

Gå ikke glipp av dette!

Vi sees!

Sterke barndomsminner fra Vålerenga.

Av Marion Juliussen

Slik så Orknøygata ut på 1970-tallet. Foto: Johnny Vaaga.

Karin Boklund (født Enger) vokste opp i Orknøygata 8. Moren kom fra Grünerløkka, faren fra Rodeløkka. Hun var en våken og observant jentunge som fikk med seg det meste av det som skjedde i gården og ute i gata. Ikke minst under krigen og tiden etter frigjøringen.

Karins aller første barndomsminne er fra "panikkdagen" 10. april 1940. Faren var på jobben i Oslo Samvirkelag, og moren var redd, forteller hun. Karin var 3 år og 9 måneder gammel. Hun husker hun og moren gikk gjennom Vålerengparken, forbi det lange huset i Dalehaugen med Frelsesarméens eplehage på den andre siden, over Galgebergkrysset og ned til bussholdeplassen ved Jordal. De skulle ta bussen til besteforeldrene på Torshov. De gikk inn i en blank buss som så ut som en hermetikk-boks. De kjørte forbi Jarlen kino og rundet hjørnet inn i Kjølberggata. Plutselig kom en mann på en svart motorsykkel og stoppet bussen. Han ropte at alle måtte ut fordi byen skulle bombes. De ble jagd inn i nærmeste kjeller. Der satt

hun på fanget til mammaen sin sammen med mange andre. Det var kaldt og rått, lavt under taket. Det dryppet fra vannrør. Hun vet ikke hvor lenge de satt der, men til slutt fikk de beskjed om at de kunne gå hjem, pakke det viktigste og komme seg ut av byen. Det neste minnet er at moren leier henne og de går veldig fort tilbake gjennom parken. Det var vanskelig for de små beina å holde tritt. Karin husker at hun så opp; moren gråt stille. Senere i livet fortalte moren henne at den lille jenta hadde sagt: "Vi går hjem og setter oss i stua vi, mamma, og tar oss en kaffedråpa".

Fra da og fem år fremover har hun de sterkeste barndomsminnene. Om samholdet blant folket på Vålerenga, om de små parsellene på Nygård hvor de dyrket grønnsaker, om knappheten på alt, om tyskerne som holdt til på skolen rett over gata, og om svære engelske bombefly som dundret over dem på vei nordover. Det skumleste var en tysk offiser, Motti, som han ble kalt. Han kjørte rundt i gatene på en diger motor-

sykkel og så slem og brutal ut. Hun husker også en gang flyalarmen gikk og det sto en ung tysk soldat utenfor gården deres. Han var livredd og skalv. Faren til Karin tok ham med ned i kjelleren og lot ham være der sammen med alle de andre i gården til det var over. Soldaten kunne jo blitt henrettet for dette, mener hun. Tyskerne var strenge mot sine egne.

Fin leilighet

Karins foreldre flyttet til Orknøygata 8 i 1936. Leiligheten var slått sammen med leiligheten ved siden av og hadde stue, kjøkken og to soverom, altså en stor leilighet etter datidens forhold. Det var også den eneste gården i Orknøygata som hadde vannklosett i trappa. Det samme året ble hun født, og hun forble det eneste barnet i den lille familien. Hun forteller at hun en gang snakket med en gammel murer som sa at hun kom fra "det fine strøket på Vålerenga". Det var ukjent for henne, noe hun aldri hadde tenkt. I følge murer'n var bebyggelsen som lå med sida mot kirka og skolen finere enn Hed-

To gode venninner foran Orknøygata 8. Karin Enger til venstre. Foto: Solveig Enger i 1943

marksgata og Totengata hvor de små arbeiderboligene lå. I det "fine" området bodde det blant annet en del kommune- og statsansatte. Så kanskje var dét forklaringen, tenker hun i dag.

Tyskerne beslagla rom i leiligheter hvor de mente folk hadde for stor plass. Tysk befal og medlemmer av NS fikk overta disse. Dette ble Karins foreldre fort klar over, og de var raske til å leie ut det ene rommet mot gata, som var tiltenkt Karin. Leieboeren ble forloveden til en jente som bodde i Sverigesgate 17. Han var en ung gutt, fra landet, og som de stolte på. Han jobbet i jernbanen og var en av informantene i en av motstandsgruppene på Vålerenga som faren til Karin var med i. Det var flere av disse motstandsgruppene, organisert etter områder. Området Islands-gata, Orknøygata, Sverigesgate og Etterstadgata var étt av dem.

Skolestart i 1943

Karin begynte på skolen i 1943. Som kjent hadde tyskerne hevet ut flere hundre elever og lærere fra Vålerenga skole og selv tatt bygningen i bruk. Så Karin og hennes venninnens klasserom ble i første

Solveig Enger fotograferte de søte jentene og frøken Fitje foran prestegården på Vålerenga i 1943. Skolevenninnene Karin og Marit har sammen funnet fram til dette:

Bak (stående) fra venstre: Ukjent (overført til Kampen), Tove van Deurs, Anne Berit Olsen, ukjent, (overført til Kampen), frøken Rannveig Fitje, foran henne ukjent, Astrid Martinsen, Astrid Knutsen, ukjent, Eva Aasengen (overført), Gunvor Karlsen (overført) og Bjørg Olsen. Foran fra venstre: Ukjent (overført), Tove Bogen, May Karin Sjølie, Tove Brager Mathiesen, Karin Enger, Eva Bøhren, Marit Opsahl, Marion Ødegård, Edel Jørgensen (nesten skjult), Karin Kaus, Berit Flo, Lillian Schulstad, Else Andersen, Aase Ingvaldsen og en ukjent.

omgang i konfirmantsalen på prestegården. Det andre skoleåret ble de flyttet inn i kirka. På den lille flekken de hadde i sakristiet var det dunkelt og mørkt med én lyspære i taket, husker hun. Hun viser frem gamle skrivebøker fra skoletida og forteller at det var stor knapphet på papir. Av Fram Kartonasjefabrikk i Danmarksgata fikk de en gang tjukt brunt papir, forteller hun. Da var det bare for mødrene å sy en søm på midten av en liten bunke, og så hadde de skrivebok. Også faren til Karin tro til; han tok med seg en rull innpakkingspapir fra jobben og ga til datteren som deretter sørget for at venninnene fikk bind på bøkene sine. Det var kummerlig med så lite materiell, men de lærte seg både å lese, skrive og regne, sier hun med stolthet i stemmen. Og legger til: -dess-

uten lærte vi oss å være snille mot hverandre!

Men det andre skoleåret ble spesielt dramatisk for de små jentene. Lærerinna het Rannveig Fitje og var fra Vestlandet. Hun var ung, snill og pen – småjentene forgudet henne naturligvis. I friminuttene lekte de utenfor kirka. Frøken Fitje pleide å komme ut og ringe med en klokke når neste time skulle begynne. En dag kom hun ikke ut. Til slutt var det noen av jentene som gikk inn for å se etter henne. Da fant de henne sittende på sin vanlige plass med hodet hvilende på bordet. De fikk ikke liv i henne og en av jentene løp ned til overlærer- og vaktmesterboligen på Vålerenga skole, den eneste delen av skolen som ikke var okkupert av tyskerne. Hun fikk skaffet hjelp, men den kjære lærerinnas liv kunne ikke

Gutta på hjørnet mellom parken og Orknøygata. Fra venstre Gunnar Pedersen fra nr. 8, Hilmar Halvorsen fra nr. 4 og Kristian Enger fra nr. 8. Under krigen samlet de seg ved kirken og la planene for illegalt arbeid, kun et stenkast fra tyskerne som holdt hus på skolen. Hilmar kjørte for renholdsverket og sprøytet vann bl.a. på Jordal. Derfor gikk han under kallenavnet "Vanntønna" blant ungene i gata.

Foto: Solveig Enger.

reddes. Få dager etter døde hun av hjernehinnebetennelse på Ullevål sykehus.

Frigjøring – lokalt oppgjør

-Jeg så tyske soldater som gråt av glede da landet ble fritt i mai 1945, forteller Karin. Og hun husker lastebilene. Unge gutter på Vålerenga som hadde samlet opplysninger gjennom de fem krigsårene. De visste alt; hvem som var angivere og som hadde sørget for at folk på Vålerenga kom på Grini og i konsentrasjonsleir i Tyskland, og hvilke jenter som hadde hatt forhold til tyske soldater. Gutta kjørte rundt på Vålerenga i en lastebil med lemmar. De hadde navn og adresse, visste hvor de skulle. Disse gutta hadde ikke gjort noe som helst av motstandsarbeid under krigen, forteller hun, men de ble plutselig helter og tok all æren. De som virkelig sto på under krigen viste seg ikke frem. De hadde sett for mye, mener hun.

Og det var jentene det gikk verst utover, mener Karin. –De stakkars

Berit Sjølie, Karin Enger og Liv Hansen fotografert av Karins mor, Solveig, utenfor Orknøygata 8 ca. 1941. Det var ikke vanlig å ta bilder under krigen, men fordi Karins far, Kristian, drev elektrisk forretning i Storgata, fikk han byttet til seg film til fotoapparatet.

“tyskertøsene”, vil jeg si i dag. Som voksen har jeg forstått hvor forferdelig det må ha vært for dem. De fleste jentene var unge og bodde hjemme. Da lastebilen nærmet seg forsøkte flere av dem å gjemme seg, men de ble funnet og dratt ut på gata. Mens mødrene deres gråt, og voksne og unger som fulgte etter lastebilen, klappet og ropte. Jentene ble stilt opp på lasteplanet. Noen, som gutta mente ikke hadde vært så ille, ble klippet med saks. Mens det på andre ble brukt en grov håndklipper hvor håret forsvant helt inn til hodebunnen. Til stor begeistring fra tilskuerne ble de løftet opp slik at alle kunne se mest mulig av det skamklippede hodet. Noen av jentene greide å få med seg noe av håret sitt, husker Karin. De limte det fast i et skaut slik at det stakk ut og så naturlig ut. Da kunne de gå ute. Det var jo vanlig å bruke tørklær eller skaut på den tida, men etter hvert var det mange som ikke turde bruke det fordi de kunne bli tatt for å være en av disse uheldige jentene hvis forbrytelse var at de hadde blitt glad i en tysk soldat. Noen av dem greide ikke å leve med skammen og endte sine liv på tragisk vis. Dette er realiteter Karin kjenner til, men ikke vil snakke om. Selv etter så mange år, har hun forståelse og respekt for jentenes etterkommere. Hun var ni år gammel under frigjøringen. Og selv om hun også var en av ungene som løp etter lastebilen,

husker hun at hun ikke var glad; - jeg var ikke blant dem som jublet, sier hun.

Klassefest på Smia

Karin forteller at hun etter som årene går tenker mer og mer på det samholdet og vennskapet blant folk på Vålerenga som hun opplevde i krigsårene. Hun mener at dette skjedde på grunn av krigen. Selv om det var vanskelige og tøffe år, sto alle sammen i tykt og tynt. -Vi har fått med oss en stor arv, noe vi blir mer og mer klar over. Ungene i dag går glipp av mye, data og spill går på bekostning av familielivet og kontakten med andre. Det er få som tar vare på hverandre lenger.

I juni i år var det 60-års klassefest på Smia i Opplandskata. I alle årene som har gått siden jentene gikk ut av skolen i 1950 har de holdt kontakt med hverandre og hatt jevnlig sammenkomster. I 1970 sluttet to parallellklasser med gutter seg til, og på denne junidagen i år var de 30 stykker. -Mange er døde, vi begynner å skjønne at vi er 74 år gamle, sier Karin. Og hun minnes en av de som har falt bort:

– Venninna mi, Astrid Martinsen fra Islandskata10 var en stille og rolig jente, som gjorde lite ut av seg. Da vi møtte hverandre for noen år siden fortalte hun at det var hun som løp ned til overlærerboligen den gangen de fant frøken Fitje syk ved kateteret. Det var rart å høre.

“Svenskesuppa”

Av Kate Wohlstedt (Norderhaug)

Vi har fått dette leserbrevet fra et av våre medlemmer.

Godt at noen gjør Vålerenga kjent i utlandet. Takk til Kate Wohlstedt for hyggelig hilsen!

Hei, Vålerenga Historielag

Jeg vil gjerne fortelle om et seminar på Mälsåker slott i Södermanland, Sverige, om svenskesuppa og pakkene som vi fikk fra Sverige under krigen.

Jeg var tilstede som representant for Föreningen Norden, Nyköping, hvor jeg er kasserer.

Etter de ulike foredragene ba jeg under paneldebatten om ordet, for å fortelle om hvordan vi opplevde å bo i Oslo og spesielt på Vålerenga under krigen.

Etter mitt innlegg ble jeg spurt om jeg ville bli intervjuet av NRK P2-programlederen, Øivind Arntsen, som var til stede under seminaret. Det ville jeg gjerne.

Jeg legger ved mail fra Arntsen om intervjuet med meg og flere andre deltagere

og hvor man kan høre det. Til lunsj fikk vi ekte betasuppe som den vi fikk under krigen. Etter at jeg hadde snakket om

oppveksten på Vålerenga, kom Elsa Sørbye, fram til meg og

fortalte at hun hadde vært lærer på Vålerenga skole.

Litt av et sammentreff, men det var på 50-tallet og etter min tid.

Jeg gikk på Vålerenga skole fra 1941-48.

Mälsåker slott er et fantastisk gammelt slott, så der hadde nok Polititroppene det bra. De har en utstilling med

et monter med prøver på hva sven-skepakkene inneholdt. Vi fikk vot-ter, luer, såpe, tannkrem, hermetikk og mye mer. Det beste jeg fikk var et par beksøstmøt-ter. De hadde t.o.m et takkebrev fra en jente på Kampen skole.

I Foreningen Norden har vi vanligvis medlemsmøter en gang i måneden, og til våren skal jeg fortelle om hvordan vi hadde det under krigen i Norge på et av møtene våre. Jeg kommer spesielt til å framheve Vålerenga, så de lærer litt om bydelen vår i Sverige også.

Med vennlig hilsen
Kate Wohlstedt (Norderhaug)
Nyköping, Sverige
(tidligere: Danmarks gate 2)

<http://www.nrk.no/programmer/sider/museum/>

<http://podkast.nrk.no/program/museum.rss>

Hør om suppa og intervjuet med Kate Wohlstedt. Gå til: Svenskesuppe under krigen 1. oktober 2010

Medlemsmøte 1.februar 2011

Karsten Alnæs – Trollbyen

Av Ragnhild Strømme

Det var vel ingen overraskelse at vi fikk fylt salen til siste stol og vel så det denne gangen. Foredragsholderen Karsten Alnæs er godt kjent for de fleste. På årets aller første møte ønsket Even Haugseth oss velkommen til et nytt år og beklaget at ikke alle hadde mottatt det siste medlemsbladet. Dette var en feil fra trykkeriet, som også har ansvaret for utsendelsen. Han takket Britt og Arne Andresen for en flott omvisning i Frimurerlosjens hus. Karsten Alnæs er oppvokst på Kampen. Han er forfatter av mange bøker, deriblant Trollbyen som var kveldens emne. Trollbyen har også blitt satt opp som teaterstykke på Oslo Nye teater. Trollbyen er en roman om en ung jente, Anna Engen, som drar fra Sørland

det til Christiania i 1906 for å lete etter sin bror, Johan. Hun tar seg jobb som tjenestepike i Ridder-voldsgate, og historien følger denne jenta på en reise gjennom byen fra vest til øst.

Karsten Alnæs tegnet et bilde av atmosfæren i Christiania for over hundre år. Han beskrev ulikhetene mellom øst og vest, en industriby i utvikling med 227000 innbyggere med store sosiale forskjeller, om boforholdene, forurensing, rotteinvasjon, sykdom og fyll. Men også om solidaritet og samhold og en arbeiderbevegelse i vekst. I boka skildrer han en arbeidsplass han har kalt "Verket", som er Kværner Bruk. Årsaken var at det å være læregutt på Kværner var noe av det gjeveste man kunne være den

gang han vokste opp, og ikke mindre i 1906.

Foredraget, som varte en times tid, krydret han med historier. En av dem var om en ung jente som ble gravid. Hun kunne ikke riktig gjøre rede for hvem som var barnefaren, men det var flere muligheter, så da ble barnefaren valgt ut ved loddtrekning. Og alle som hadde hatt litt med denne jenta å gjøre, måtte være med på å spleise på underholdet. Barnet fikk altså en legal barnefar og jenta fikk bidrag.

En takk til Karsten Alnæs for et levende og fargerikt foredrag. Even Haugseth overrakte ham boka om Kyter'n som en gave fra oss. Som avslutning var det salg av signerte bøker og tid for vafler og kaffe fra Unni Granlund på kjøkkenet.

Even Haugseth takker kveldens gjest, Karsten Alnæs. Foto: Bjørn Granlund.

Årsmøte Vålerenga historielag

tirsdag 8. Mars 2011

Referent Ragnhild Strømme

Årsmøtet ble avholdt i menighets-salen i Vålerenga kirke. Det var 30 medlemmer tilstede på møtet inkludert styret. Even Haugseth ønsket velkommen til alle. Den utsendte innkallingen ble godkjent og som møteleder, og sekretær ble Even Haugseth og Ragnhild Strømme valgt.

Årsberetningen for 2010 ble lest opp av Anne Teppen. Beretningen ble godkjent ved akklamasjon med en kommentar fra Jarle Teigøy: Under arbeidsgrupper har idretts-gruppa som har bestått av Bjørn Arild Gjerdalen og Jarle Teigøy ikke kommet med. Dette vil bli rettet opp. Regnskap for 2010 og budsjett for 2011 ble lest opp og gjennomgått av kassereren Bjørn Granlund. Det kom en kommentar i forbindelse med kalendersalget. Det bør vurderes å bestille et mindre opplag kalender. Dette vil bli tatt opp på

styremøte. Lagets revisor, Per Haugen, leste opp revisjonsberetningen. Og han anbefalte at regnskapet for 2010 skulle godkjennes. Regnskap og budsjett ble enstemmig godkjent ved akklamasjon. Det forelå en sak til behandling. Det var kommet inn et forslag om at styremedlemmer fritas for kontingent fra 2012. Vedtatt etter avstemming med 16 mot 2 stemmer, resten blanke. Det forelå ingen forslag til endring av kontingenten for 2012 som er på 150,- kr.

Valg: Jarle Teigøy som er valgkomitéens leder, la frem forslag til valg av styre og revisor. Til gjenvalg var: Leder Even Haugseth, nestleder Knut Roar Westbye, kasserer Bjørn Granlund, varamedlemmer Unni Granlund og Bjørn Arild Gjerdalen samt sekretær Ragnhild Strømme. Fred A. Ruud og Berit Knudsen har vært medlemmer av styret i to

år og ønsket nå å trekke seg. Som nytt styremedlem var Håkon Engh foreslått og som nytt varamedlem, Thordis Kjærstad. Alle valg ble enstemmig vedtatt for 1 år. Som revisor var Per Haugen foreslått, enstemmig vedtatt. Styret skulle så foreslå valg av valgkomiteen for 2012. Valgkomiteen for 2012 ble: Jarle Teigøy (leder), Kari Johannessen (ikke tilstede) og Gro Shakesby enstemmig valgt. Så takket Even Haugseth alle for innsatsen gjennom året som har gått. Han takket også Fred A. Ruud og Berit Knudsen for innsatsen gjennom de to årene de har vært med i styret og de fikk overrakt hver sin blomsterbukett. Even Haugseth la ned klubba for denne gang og årsmøtet ble avsluttet. Kjøkkenet v/ Unni hadde sørget for at det var vafler og nytraktet kaffe til alle.

Anne Teppen leser opp den fyldige årsberetningen mens styret følger med. Foto: Bjørn Granlund.

Vi har gleden av å invitere til medlemsmøte i menighetssalen i Vålerenga kirke 5. april kl 1900.

Oslo i vikingtida - bønder i byen og japper på Teisen ved Jørgen Bøckman. Våren hedres med sang av Vålerengen pikekor

(c) Lill-Ann Chepstow-Lusty

Gjengitt med tillatelse fra Jørgen Bøckman.

Vålerengen pikekor besøkte oss på januarmøtet 2010. Nå vil de gjerne komme og synge for oss igjen, og sangfuglene er selvfølgelig hjertelig velkomne. Foto: Bjørn Granlund

Foredraget er en gjennomgang av hva vi vet om Oslo i vikingtida. Men for virkelig å forstå forhistoriens Oslo, må vi prøve å legge fra oss de moderne brillene vi ser historien gjennom. Vikingtida er så mytebefengt og nært knyttet til vår identitet at dette ikke er lett. Ved å besøke spanske valkyrier, finske disco-berserker og musikaliske gangstere, skal det bli lettere å se hvor overraskende annerledes og spennende vår historie egentlig er. Om foredragsholderen: Jørgen Bøckman har hovedfag i nordisk arkeologi og har ved siden av utgravinger jobbet mye med publikumsformidling på Vikingskipshuset, Historisk museum, for Den kulturelle skolesekken i Akershus, og privatmiljøet for levende historie. En liten morsom kuriositet er at han også har utdanning som smed. I sitt arbeid møter han daglig barn og voksne, og har god oversikt over spriket mellom det allmenne kunnskapsnivået og den arkeologiske fagkunnskapen.

Fuglene synger høyest når det blir vår, og det gjør også sangfuglene i Vålerengen pikekor. Ellers er krambua vår åpen for salg av årets flott bildekalender, bøker, kort osv. Kjøkkenet kan friste med nystekte vafler og duftende, nytraktet kaffe. Velkommen!

VÅLERENGA HISTORIELAG

Publikasjonsnr.:
ISSN 1890-9094

Vålerenga Historielag
Hedmarksgata 2
0658 Oslo

Vålerenga Historielag
på internett:
e-mail: epost@valerenga.org

Hjemmeside:
<http://www.valerenga.org>

Bankkonto: 0530 04 78222

SALGSTORGET

Fra Sotahjørnet til
Bohemen, DVD Kr. 150,-

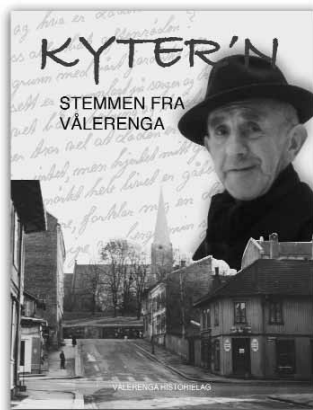
To dvd-er om Oslos historie
kr 200,- Utgitt av Fellestrådet for
historielagene i Oslo

Kalender 2011 til
salgs: Pris Kr. 70,-

Styret i historielaget:

Leder:
Even Haugseth
Nestleder:
Knut Roar Westbye
Kasserer:
Bjørn Granlund
Sekretær:
Ragnhild Strømme
Styremedlem:
Håkon Engh
Varamedlem:
Unni Granlund
Varamedlem:
Bjørn Arild Gjerdalen
Varamedlem:
Thordis Kjærstad

Kyter'n-boka
Pris Kr. 200,-

Arbeidsgrupper

Bildekalender:
Kontakt: Even Haugseth
Tlf.: 22 57 01 66,
Mobil 938 01 902
E-post: leder@valerenga.org

Fotogruppe:
Fotografering, innsamling og
avfotografering av bilder:
Kontakt: Bjørn Granlund
Mobil: 901 80 290
E-post: kasserer@valerenga.org

Idrettsgruppe:
Om bydelens idrettsmiljø
Kontakt: Bjørn Arild Gjerdalen
Mobil: 909 19 250
E-post: bjorngjerdalen@yahoo.no

Medlemsavisa:
Fred-Arild Ruud
Tlf.: 69 28 98 94
Mobil: 936 65 243
E-post: freda@broadpark.no

Støtt oss via Grasrotandelen:

Hvis du tipper, spiller lotto eller
joker og vil gi overskuddsandelen
til Vålerenga Historielag, klipp ut
og ta med kortet og vis det til
tippekommisjonæren.
Husk å ta med strekkoden på nytt
dersom du fornyer tippekortet.
Takk for støtten!

Arrangementskalender 2011:

Tirsdag 5. april kl. 19.00 i menighetssalen Vålerenga kirke.
Medlemsmøte. Kveldens gjester: Jørgen Bøckman med
foredraget: Oslo i vikingtida - bønder i byen og japper på Teisen
Vålerengen pikekor synger våren inn

Tirsdag 7. juni kl. 18.00 frammøte hjørnet Ingeborgs gate/
Danmarks gate. Bydelsvandring og gateteater med Akerselva
kultur- og teaterlag Tablåer fra Vålerenga og Kampens historie

JEG

STØTTER

Organisasjonsnummer: 890364462

GRASROTANDELEN